

(P)ÁR(T)ATLAN ÉVEK

„Nemtelen porban hever a nemes dísz?”
– Baróti Szabó Dávid: Egy ledőlt diófához

Mint az évyűrűk a nemes fatörzsön,
bárhogy olvasnám, ugyanúgy betűzöm.
Gondtalan gondom sose volt, hanem lett,
újra sereglett.

Összefognám, bár elinalt előlem.
Szorgalom, kétség, mi maradt belőlem.
Néma szójáték, soraim mögött ég,
lombom ütötték.

Néha szélcsendben susogok, s ha nem kell,
könnyeim sírom, nevető szemekkel.
Lábakon járok, kezemen „csak” írok,
sírnai se bírok...

Észre sem vennék, akik azt remélik
egyszer elmúlik, ami jó, ha fénylik.
Számptalan vers csak szavaim–leejtő,
lombptalan erdő.

Bárhogy olvasnám, kifakult az ének,
porlepett nyárként elinaltak évek!
Máshogy élem már, de ha visszavágyom
megjön az álmom.

Minden ott indult el a kék köpenyben,
iskolák padján, s tudomány a könyvben
mély gyökérszettel soha el nem enged,
s el nem eresztetd.

Mert saját törzsön hajolok, ha kellett.
Másként már nem. Ha a pénz se tellett,
néha fent járok, de ha kell a mélybe...
elfeledésbe.

Rendhagyó élet. Nem az iskolának
vagy professzornak, valahány tanárnak
fel–neveltettem, hanem: önmagamnak...
ága maradtam.

A TERMÉSZET CSODÁI

A közelmúltban két rendkívüli kiállítást tekinthettünk meg a Ginkgo-Sas Hotelben. Két barát, mester és tanítványának természetfotóiban gyönyörködhettünk. A természet és az egymás iránti szakmai elismerés tiszteletteljes megnyilvánulása a kiállítási megnyitójuk, melyből álljon itt két részlet és Homoki Nagy István vallomása, mely a természet és ember különös szimbiózisába enged bepillantani...

Dr. Kőhegyi Ferenc gondolatai Lelkes István kiállítására:
„A természet fotózását 50 éve kezdte. Festőművészet a hivatása, a fotót egy külön műfajnak tekinti, melynek segítségével az objektív valóságot mutatja be. Ezt Pierre Auguste Renoir szavaival fejezhetnénk ki legjobban:

Nincsen olyan ember, se táj, általában nincsen olyan téma, ami többé-kevésbé érdekes ne volna, csak fel kell fedezni a titkát.

A szegedi József Attila Tudományegyetemen és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán művészettörténetet oktatott, és ahhoz nagyon sok diapozitívet kellett készítenie. Amikor Hódmezővásárhelyre került, akkor a Madártani Intézet megbízta, hogy a Mártélyi Tájvédelmi Körzet és a kardoskúti Fehértó madárvilágát rendszeresen figyelje, és készítsen róla dokumentációt.

Ezzel kezdődött a madárfotózás szeretete, amely szenvedélyévé vált. Időközben Csongrád és Békés megyében a rétisas visszatelepítésével is megbízták, mely közelebb hozta a sasok életének megismeréséhez. A munka során készült diapozitívek segítségével előadásokat tartott és fotókiállításain mutatta be természeti értékeinket.

A fényképek zömét analóg gépekkel készítette, amely nagy kreativitást igényelt. Egyetlen fotó sem készült lessátorból, hanem cserkeléssel. [...]

A kiállítás tájképekből, növényekről, a ló és ember kapcsolatáról, valamint madarak fotóiból áll. Fölvételein visszatükröződik a festői szemlélet és hajlam, az alföldi tájhoz, a tanyák világához való kötődése. Jelentékeny illusztrátori, grafikus tevékenysége mellett dolgozott freskórestaurátorként, valamint környezeti arculattervek készítésével és dizajntervezéssel, mely tapasztalata kisugárzik a fölvételeire is...”

Lelkes István gondolatai dr. Kőhegyi Ferenc kiállítására:

„A barátságunk régi. Talán a természet fotózásának rejtelmes világába is e barátságunk köszönhetően tette meg az első lépéseket.

Saját szemén keresztül látatja a madár- és növényvilágot, melyek mögül kiérezhető az alkotói szenvedély, amit az oly sokak által ismert és kedvelt Homoki Nagy István: *Szárnyas vadász mesterek* című könyvének gondolataival tudok leginkább kifejezni:

„Minden, szenvedélytől űzött ember lelke mélyén ott forog egy-egy furcsa kis dinamó. Nem látjuk persze, hangját sem érzékelheti emberi fül, de hajtóerejét annál inkább megérzi a lélek. Egyiket hajtja a Pénz után, a másikat a Szerelem útvesztőjébe kormányozza, némelyeket pedig arra kényszerít, hogy gyűjtsenek. Ezek turkálnak görnyedt háttal, vörös-karikás szemekkel az antikváriumok poros rak-táraiban. Keresik a könyvritkaságokat. Ezek szállnak a tenger mélyébe és másszák meg a tibeti csúcsokat, mert keresik a dülleltszemű halakat, meg a havasi rovarokat. Élnek a bennszülöttek közt, csonttá soványodnak csak azért, hogy szobájuk falára akaszthassanak egy pödörtszarvú antilopfejet, vagy szekrényükbe zárhassák messze tájak színes csigaházait.

Engem is űz az anyagtalan motor.

Kerget tájakra, ahol egyre kevesebb a háztető és egyre több a sudár fa. Egyszer felkényszerít túl a fák csúcsain, és az erdő fölött leszállásban töltöt velem lassan múló heteket, máskor izzó homokbuckák tengerére zavar, és bezár egy forró sátor sötétjébe. Kerget a nádasok vízeres országába, és lila magnéziumfényeket gyújtat évszázados fák dohos odvaiban.

Űzöm a madarakat, kutatom szemük csodálatos, vad fényeit, lesem a szárnyas vadász mesterek különös életét.

És gyűjtöm az élményeket, meg azok rögzített vizuális lényegét: a fényképeket. Madarászélmények, sikerült fényképek: egyaránt „trófeák” a szó szoros értelmében. Ritkák is, mint a hibás nyomtatú bélyeg, a sötétfényű gyémánt, vagy a szokatlan nagyságú tigrisbőr.”

DR. KŐHEGYI FERENC

LELKES ISTVÁN

VÁROSUNK DIÁKSZEMMEL

BARTA ZSÓFIA — KOVÁCS LILLA — BARTA SOMA: A NÉMETH LÁSZLÓ GIMNÁZIUM TANULÓI